

ENTERRAMENT DEL G. JOAQUIM M. MARTÍNEZ
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
14 de febrer de 2008
Mac 12, 43-45; Ps 102; 2C 4, 15-5, 1; Jo 12, 23-28

Estimat Sr. Bisbe Agustí; querido Sr. Obispo D. Juan M. Uriarte; estimats monjos, preveres i diaques concelebrants; estimats Escolans, familiars i amics del G. Joaquim, germans i germanes en el Senyor:

Dimecres de Cendra la litúrgia ens recordava que som pols i que a la pols hem de tornar. No ens ho deia per fer-nos ser pessimistes i menys encara per fer-nos agafar por. Ens ho deia perquè fóssim lúcids; perquè prenguéssim novament consciència de la nostra limitació y de la nostra condició mortal, i així, durant la quaresma, disposéssim el nostre cor per a rebre la gràcia de la Pasqua, en preparació per quan ens arribi l'hora d'emprendre el camí definitiu cap a la vida per sempre.

L'evangeli que acabem d'escoltar ens ha parlat, precisament, de *l'hora* de Jesús. És a dir, del moment en què havia de donar la vida per passar d'aquest món al Pare. Humanament se sentia *torbat*, segons que ens deia l'evangeli. Aquest sentiment tan humà del Senyor ens consola i ens conforta quan prenem consciència que un dia també nosaltres hem de morir o quan, com ara, ens trobem davant la mort d'un ésser estimat. Però Jesús, tot i la torbació, "no defalleix ni es fa enrera" (RB 7, 36); vol arribar decididament fins al fons de la seva missió comptant amb el confort del *Pare* del cel. Sap que, com *el gra de blat*, ha de morir per poder donar *molt de fruit*. I així ha estat. La seva mort en creu ha portat la Vida per sempre; la seva resurrecció d'entre els morts ha omplert d'esperança els qui creiem en ell.

És a la llum d'aquesta realitat pasqual que comprenem el valor d'aquella altra frase de l'evangeli: *si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic*. Quan hem descobert on porta el seguiment de Jesucrist, ens sentim atrets per fer-nos servidors seus. I fer-se servidor vol dir servir-lo bo i traduint la seva Paraula evangèlica a la nostra vida concreta, la qual cosa implica també el servei als altres.

El G. Joaquim, quan tenia 27 anys, entrant al nostre monestir va voler dur a terme d'una manera intensa aquest fer-se *servidor* de Jesucrist a l'escola del servei diví que va instituir sant Benet (cf. RB Pròleg, 45). No havia estat pas, però, aquesta la seva primera idea. Andreu Martínez Periago, que aquest era el seu nom de baptisme i de família, havia nascut a Lorca (a la diòcesi de Cartagena) avui fa exactament 93 anys. De jove net es traslladà a Barcelona amb la família perquè el seu pare hi havia vingut a treballar en les obres de l'Exposició Universal del 1929. L'Andreu aviat va fer-se amb la llengua i la cultura del país on residia. Havia après, també, l'ofici d'ebenista. Jove molt formal i devot, tenia intenció d'ingressar als Germans Hospitalaris de Sant Joan de Déu, però finalment optà pel nostre monestir. També una germana seva va entrar el monestir de Sant Pere de les Puel·les, on va morir fa uns anys. L'Andreu rebé l'hàbit monàstic a Montserrat i canvià el seu nom de pila el 1942, i hi professà l'any següent. Amb la seva vida de monjo, procurava fer com sant Pau, no apuntar *a les coses que veiem, sinó a allò que no veiem* perquè sabia molt bé que *les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre*.

Al monestir, ben aviat fou dedicat a l'infermeria perquè tenia traça a tractar els malalts amb diligència i amb molta delicadesa. En diverses etapes de la seva vida va exercir també moltes altres tasques al monestir, sempre d'una manera responsable i amb esperit de servei. Destacà per la seva habilitat per als treballs manuals, particularment en la rehabilitació i restauració de mobles i d'altres objectes. Va ser enviat a la nostra

fundació de Medellín, a Colòmbia, en dues etapes, que sumen en total uns deu anys. Allí es féu remarcable la seva sol·licitud envers les persones més necessitats que acudien a demanar ajuda al monestir.

Tornat a Montserrat l'any 1978, continuà amb aquesta preocupació per ajudar els qui estaven mancats del necessari. El seu temperament atent i servicial no li exclouïa una certa exigència en determinades circumstàncies. Era delicat de consciència i confiava plenament en l'amor de Déu. Era molt devot de la Mare de Déu; molt sovint, i encara aquests darrers dies, se'l veia amb el rosari a les mans, ell que durant un temps n'havia dirigit la recitació diària en aquest Santuari. Ara ja feia uns anys que estava a la nostra infermeria com a malalt, des d'allí seguia la vida de la comunitat amb interès i portava a la pregària moltes intencions que se li encomanaven o necessitats que ell sabia. Arrelat en una fe sincera i nodrit amb la pregària, vivia amb simplicitat i fins amb joia les limitacions creixents de la seva edat. Sabia agrair totes les atencions que se li tenien. Podem dir, amb paraules de la primera lectura, que *tenia present la recompensa magnífica reservada als qui s'adormen mantenint-se fidels*.

S'adonava que la seva hora s'acostava i desitjava mantenir-se fidel; a primers d'aquest mes havia rebut la Unció dels malalts envoltat de la pregària dels seus germans monjos. Després, seguint la litúrgia, el Dimecres de Cendra passat va viure d'una manera simbòlica i espiritual l'inici del seu camí cap a la Pasqua definitiva. Nodrit amb el Cos de Crist, desitjava "anar al cel". I, tal com havia dit en algun moment, si anava al cel no podia desitjar res més. Sabia que *el nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït*; però amb l'Apòstol sabia, també, *que tenim al cel un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern*. Aquest anhel era fruit de la seva llarga vida litúrgica i de pregària com a monjo. Plàcidament, mogut per aquest desig, ha deixat aquesta vida.

La nostra pregària, unida a la dels seus familiars i amics, s'adreça ara al *Senyor compassiu i benigne*, perquè, alliberant-lo de tots els mancaments, li concedeixi això que anhelava: "anar al cel". És a dir, entrar en la plenitud de la Pasqua de Jesucrist. Unim ara la vida i la mort del nostre G. Joaquim a l'oblació eucarística del Senyor perquè després d'haver-lo seguit en la vida monàstica, per gràcia de Déu pugui estar-se on hi ha el Crist glorificat.